

ZGODNJA

DANICA.

Katolišk cerkven list.

List 3.

V četrtek 20. prosenca 1853.

Tečaj 17.

Za god presladkiga imena Jezusa.

Vse poneha,
Trud IN speha
Vse bRILkosti,
Vse slabosti,
Bolecine,
Vse to mine.

V sveti križ če pogledujem
In terpljenja premišlujem.
K' jih na njem je Bog prestal
In za me življenje dal. —

Za pušene
In zgubljene
Revne, vboge
Sine Eve
Iz nadloge
In iz reve
Odrešiti,
In omiti
Hudobije,

Jagnje milo,	Kri prelije	Naj Ti moje
K' si rešilo	J E Z U S	Serce poje
Nas nesrečne,	Kristus Večni sam.	Savne glase
Smerti večne,	V tem imenu podeljeno	Večne čase!
O naj vname	Vse je le rešenje nam.	De odmeva,
Naj prevzame		Se naj speva

Tvoje nas ljubezni slast! Tvojimu imenu čast.

MEE presveto in prestavno
Edino svétu zveličavno
Zmagavca smerti in pekla!
U veke posvečeno bodi!
Slavijo naj Te vsi narodi!

ž.

Novo leto in rokodelic.

Novo leto si je bilo une precej rezne besede stariga leta k sercu vzelo, in je z naj pervo perložnostjo svoj misjon z ljudmi začelo. Perve njegove eksercicije zadévajo nekiga rokodelca. Staro leto namreč zgine v morje večnosti, in novo gre zamišljeno svoj tek pričnjanj, kar ga sreča rokodelic, in vname se med njima naslednji pogovor:

Rokodelic. Dobro jutro!

Novo leto. Bog ga daj! Kam pa tako urno?

Rokodelic. Na delo. Saj človek nikoli ni ungan; — po dnevi delaj, po noči delaj, — v delavnik in praznik se natezaj, na zadnje pa še stradaj in z otroci v red raztergan hodi!

Novo leto. Pa dans saj ne greste delat; dans je novo leto!

Rokodelic. Moram; sej bi še tako bilo komaj, de bi živ pod zemljo šel. In pa ljudje hočejo

dodelano imeti, jim moram vstreči, naj se vertim in sučem, kakor hočem.

Novo leto. Po tem ni čudo, de vam zaslužek ne tekne in nimate blagoslova Božjiga pri svojim delu, ter pri vsim ubijanju in natezanju vi in vaši pomankanje terpite. Vi Gospodu kradete, vsak v njegov dan zaslužen vinar je krivičen in tatinsk, je od Boga preklican in preklet: torej se nad vami pregovor spolnuje, de vam „en krivičen vinar deset pravičnih ujé“. Kje ste v stanu potlej srečni biti? Ko bi bili pa tudi v eni reči srečni, se vam bo skazila druga, in ko bi bili skoz kej let morebiti tudi pri vsim srečni, bo potlej toliko veči zmešnjava pertegnula. Vsa teža sodbe in kazni vas pa unkraj groba čaka.

Rokodelic. Kdo ste pa vi, ako smem prašati, de se za to reč toliko poganjate?

Novo leto. Jest sim novo leto.

Rokodelic. O tako! — Kaj pa, kaj pa? Vsak na svoj mlin vodo obrača; — je vaš god. —

Novo leto. Kaj še neki? Jest pač za to nisim ne za černo pod nohtam ne boljši, ne slabši, vi delajte ali ne delajte; ali vi sami sebi škodujete, ko Božjo naredbo in cerkvene zapovedi zaničujete. Ko bi vi Bogu dajali, kar je Božjiga, ter nedeljo, praznik in s tem Gospodovo imé, kteriga visoki god se dans obhaja, spodobno posvečevali, pri tem pridno delali in v vsih rečeh kersansko živeli; porok sim vam skorej, de bi ne vi, ne vaši otroci kruha ne stradali. — V življenju sv. Baldomira bi zamogli še več najti, kako se je rokodelcam po kersansko obnašati; poslednjič je bilo v našim domačim cerkvenim listu nekaj od njega opomnjeno: ali berete „Zgodnjo Danico?“

Rokodelic. Moj sosed, šivar Jakop, mende ima nekaj taciga; ober ich lies nix kreinerisches.

Novo leto. Ne bo vam žal, ako poprosite pošteniga Jakopa, naj vam prebere, kar v to zadeva; so nauki za gospodarje in rokodelce. Jest vam bom pa še nekaj več od tega svetnika povedalo, kar v anim listu še ni zapisano, ako vam je prav.

Rokodelic. Bom prav rad poslušal, vsak od svetnikov svojiga stanu naj rajši kej zve.

Novo leto. „Nad svetim Baldomiram*) ni bilo nikoli viditi nečimurnosti, on ni nikoli lagal, in nikoli krivice storil“. Veliko rokodelcev, ki Boga iz serca in čez vse ne ljubijo, je nečimurnih in časti hlepnih ali pa skopih in lakomnih. Iz tega izvira sila družih grehov, s kterimi se njih življenje in njih serce omadeža in ognjusi. Take so p. laži, golufje, zavidnost,

*) Po legend Alb. Stolca.

škodoželjnost, objedanje in obrekovanje eden družiga, jeza, čertinja in sovraštva, in še marsikej družiga. — Zoper te napake in pregrehe ni boljšiga pomočka, kakor če Boga bolj ljubiš in skerbnejši išeš, kakor vse drugo. Če imaš veselje nad Bogom in obilno v njega misliš, potlej ne boš nečimurn in napuhnjjen, ako se tvoje delo mem družiga bolj hvali, ako imaš lepo hišo ali pa te celo župana ali svetovavca zvolijo. Zakaj vse te reči se ti bodo le majhne in revne zdele Božjemu veličastvu nasprot. In če Boga ljubiš in te je skerb za dušo, ne boš lagal ne golufoval ter svoje robe prekanljivo hvalil, ker s tem bi prijaznost Božjo za malovredni denar prodal.

„Sv. Baldomir se je ponižno nosil, nasprot je bil pa tako dobrotljiv posebno do ubozih, de je celo od svojiga rokodelskiga orodja kej podelil, ako ni ravno družiga imel“. Pošten rokodelic se ne nosi čez svoj stan, ker je nespametno, ako rokodelic svoj stan zataji, in je iz njegove obleke soditi, de bi ne bil pošteniga rokodelskiga stanu, ampak kak dohtar, grof ali vitez. Modriga rokodelca je še sram se imenitniši oblačiti, kot je njegovimu stanu permerno: to bi se reklo svet nalagati in slepariti. Moder rokodelic si iše kej prislužiti in prihraniti, de zamore sebe in svojo derzino pošteno preskerbeti, in pa tudi, kakor sveti Baldomir, kej ubogajme podeliti.

Rokodelic. Vaš prednik, staro leto, ni bilo tako ojstro, kakor ste vi. Marsikej nam je pregledalo, marsikej prizaneslo in bolj tje po verhu pustilo, in prav lahko smo se sporazumeli. Vender so mi vaše misli skorej bolj všeč, de si tudi ste bolj natanko in hujsi, ker sim v tej reči sam prepričan. Dokler sim dan Gospodov po keršansko posvečeval, z vso družino vselej pri celi dopoldanski in popoldanski Božji službi bil, spoštoval tudi postne dni in se po svojim stanu nosil, smo se vsi dobro imeli, se lahko preživili in oblačili: tudi ubožec ni prazin od hiše hodil in vsak teden se je dalo kej v predaleček djati za kako silo. Začel sim se pa sčasama po nekterih drugih ravnati, in, ko je več dela prihajalo, tudi ob nedeljah zmiram delj in delj časa kej delati, Božjo službo zamujati: spoznaval sim se sčasama tudi s pivnicami, s kvartami in s „plavmontagam“, in iz tega hudiga je še marsikej družiga izviral, — de ob kratkim rečem: vsa moja hiša je bila ravno nasproti uni svetiga Baldomira. In od tistiga časa se je jelo mašiti v mojo hišo tistih sedem zmeršnih egiptovskih kráv, ktere so vse požerle, kar sim imel, in me čisto na golo spravile. Zapustila me je vsa sreča, vse gre rakovo pot: žena mi je od zalovanja zbolela in umerla, in dvoje otrok je bolno, de jima ni ne živeti ne umreti. Ves zadolžen sim mogel hišo v najem, in svojim delavcam slovo dati, ter zdaj sam v dnino hodim, de bi preživil sebe in otroke, ker godi se mi, kakor sim vam bil precej v začetku najniga pogovora potožil.

Novo leto. To je žalostno, pa ne čudno; čudno bi bilo, ko bi pri takim življenji drugač bilo. (Samo per sebi.) Nekaj je tudi že staro leto, ali, so stare leta nad tem zadolžene. (Delavcu:) Družiga vam ne vem svetovati zdaj: vernite se in pojte k sv. maši in pridigi, in ne na delo, in v vsih rečeh se k Bogu obrnite, se bo že tudi milostljivi Bog zopet k vam obrnil.

J.

Pismo

apostolskiga misjonarja g. Jerneja Moigana iz srednje Afrike do Nj. milosti visokočastiliga Lavantinskiga škofa.

Iz Hartuma 28. kozop. 1852.

Milostljivi knez in škof!

Ko mi je 20. prosenca t. l. sreča bila, v nar boljšim zdravji Vaši milosti pismo pisati, sim bil obljubil, de se bom kmal zopet spoštljivo prederznil V. m. drugo pisanje poslati. Pa preteklo je osem mescov, prejden sim zamogel svojo obljubo dopolniti. Ali kaj? — Pregovor: „Človek obrača, Bog oberne“ se je tudi nad menoj spolnil; kmal potlej namreč ko sim bil imenovano pismo hitrimu velbljudu (dromedarju) zročil, naj ga do Aleksandrije nese, mi je Gospod poslal poskušnjo, ki je prenehama skoz sedem mescov terpela, in tako sim zdaj na ozdravljenje, zdaj na svoj grob v vroči afrikanski zemlji deleč od svoje domačije, deleč od rodovincov (žlahte) mogel misliti. Na oboje sim bil pripravljen, obojiga voljan: naj mi že Gospod zdravje se poverne, ali pa tanko nit tega trudniga življenja prestriže, mi je eno bilo. Ali dobrotljivi in usmiljeni Bog mi je prvo podaril. Skorej tri mescem, odkar nisim več v mestu, ampak s prečastitim g. namestnikom pol ure od mesta ravno pri sotočju (sovodnji) obeh rék, se moje moči desiravno počasi, vender vedno uterjujejo. Tukaj se prideluje fižol in dura, neki sad, ki ga domačini nekaj kuhaniga brez zabele in soli jedó, nekaj v moko manejo in iz nje nekaki kruh pekó. Tukej je zrak lahan in o severji, ki zdaj pripihuje, precej hladan, ne tako gost, okužen in s praham napolnjen, kakor v Hartumu. Tudi naši čerenci, ki so proti koncu kimovca svoje spraševanje opravili, pri kterim so nekteri prav dobre glave in zmožnosti razodeli, tukaj praznujejo. Njih število se z novimi nakupljenci vedno množi, ktere ali čisto gole, ali s sterganim in vmazanim platnam okoli ledja, ali tudi v vmazano od mašobe, s ktero se domačini mažejo, smerdljivo srajco oblečene perpeljejo. Ko so odkpljeni, kar se ne zgodi lahko spod petdeset goldinarjev, se jim zerkalo ali ogledalo dá, v kterim ostermevši, ne vedoč kogá, svojo revno in žalostno podobo vidijo. Potem dobijo, berž ko moč, belo srajco, bele hlače, visnjevo verhujo obleko, imenovano džila bia, rudeč pas in rudečo kapico (turbaš). In ko se tako napravljjeni spet v ogledalu vidijo, velikrat kteri zmed njih željo razodene, de bi se mogel svojim ljudem pokazat iti, po tem de bi se kar precej zopet sem povernil. In ko vprašan, kje de so njegovi domači, odgovori: „Ne vem“, se pred podobo Marije pelje in se mu reče, de odsihmal bo ta njegova mati, to naj kruha in družiga potrebniga s sklenjenimi rokami prosí, potem večidel nekoliko ponosno svoj obraz spremeni, češ de toliko lepo mater ima. Otroci v Visnjevi reki, v kteri naša ladija počiva, ribe lovč; v Beli reki pa so se zamogli dozdej, ko so krokodili pri visoki vodi, ne vem če poletno ali pozimsko spanje obhajali, po svoji volji kopati; zdaj pa, ko je voda že močno upadla, se zopet te grozovinske zveri prikazujejo, kterih rop je ravno undan neki človek blizo Hartuma bil. Torrej odsihmal kopanje zavoljo nevarnosti jenja, in čez malo dni se šola spet začne, ktero prevzame g. Milharčić. On je že to leto v šoli pomagal O. Jožefu Kajetanu Zaratu, kteri je 21. t. m. z O. Emanuelam Pedemonte od nas slovo vzel. Po na-

redbi svojiga redovnega vikšiga (generalis ordinis) se je podal uni na Libanon, ta pa, ki je bil za misjon manj pripraven viditi, se je v Neapel vernil. Za prvi nauk v arabskim branji in pisanji so g. namestnik posebniga učenika najeli. Zmed poprejšnjih misionarjev je mem g. namestnika le še sam g. Angelo Vinko ostal, rojen v Veroni, ki je že eno celo leto med Bariskimi zamorci na četerti stopnji severne širjave preživel. Veliciga travna je bil iz nekakiga vzroka v Hartum prišel, v dan odhoda unih dveh gg. jezuitov pa se je z nekim kupcam pred nami tje gori vernil; mi pa bomo okoli srede prihodnjiga mesca z „Zgodnjo danico“ in s „Pavlo“, majhno ladijo, ktera v našo rabo tam gori ostane, za njimi odrinili. V tovaršii z gg. Trabantom, Dovjakom in namestnikom tudi jest pojdem, in več delavcov se bo k nam pridružilo, kteri se zavežejo dve leti gori ostati. G. namestnik, ko bodo sami misjon ustanovili, bodo po okolišinah dalj ali manj časa na Beli reki ostali, čez nekaj mescov pa se zopet v Hartum podali. Tukej namreč se je priprava za terdno, stanovitno in namenu primerno misjonsko poslopje, za čedno cerkev in za nunsko bivališče, za ktere je že velik vert kupljen, že začela skupaj spravljati, kar pa, se vč de, le počasi gre, ker se mora tesarska in zidarska priprava le od deleč sem dobivati, zakaj velika nepregledna Hartumska raván je zavoljo pomankanja dežja pusta.

(D. sl.)

Družba treznosti v Krajski Gori.

(Dalje.)

Postave ali vodila te družbe treznosti, od visokočastitiga škofijstva vravnane in določene, pa so naslednje:

1. Ud te družbe zamore biti vsak kristjan moškiga in ženskiga spola, ki je 15. leto svoje starosti dopolnil.

2. Kdor ud te družbe biti hoče, se z obljubo zaveže: a) de se bo sleherne žgane pijače, bodi si žganje, brinjevic, slivovic, rum, rozolija, ali karkoli je taciga, čisto zderžal — razun kadar ali kolikor bi bilo komu od poterjeniga zdravnika nasvetvano, ali kadar bi mu po gotovi dobri skušnji malo vzeti služilo; b) de si bo v duhu kersanske ljubezni po svoji moči prizadjal, tudi druge, svoje prijatle, sorodnike, znance, posebno take, ki so se žganim pijačam ali pijančevanju sploh vdali, od tega odverniti in k družbi treznosti pridobiti, kar je zlasti staršem, gospodarjem in gospodinjam pri njih otrocih, poslih in drugih, kteri v njih hiši prebivajo, z vso resnico skerbeti treba. Vino, ol in druge take pijače, ki se po naravnim vrenju napravljajo, se sicer smejo, pa le zmerno vživati.

3. Ta obljuba se stori za celo leto; vsako leto v god darovanja Jezusa Kristusa in očiščevanja device matere Marije ali v svečnico pa se spet za drugo leto in tako naprej stori ali ponovi. Vender pa po preteklim letu, za ktero je obljuba storjena, je na dalje delati nihče ni zavezan, ako sam v svojo dušno in telesno škodo v družbi ostati in po nje vodilih se nič več noče ravnati.

4. Kteri v to družbo sprejeti biti žele, se pri gospod fajmoštru ali per njih namestniku, kteri je za očeta ali sprednika te družbe spoznan in odločen, sami oglašé, de se v družbinske bukve zapisejo. Prihodnje krati pa se tistim, ki so že zapisani, če v družbi ostanejo, oglasovati več ni

treba; samo na omenjeni praznik morajo pri vsakoletnim ponovljenju obljube v cerkvi znajti se, in storiti, kar bo rečeno. Le takrat tedej, kadar kdo k družbi še le pristopi, se mora sam oglasiti, de se zapiše; kar se pa ne le o svečnici, ampak tudi vsak drug čas leta zgoditi zamore. Ravno tako naj pa tudi, ako kteri odstopi, to ali sam ali pa po kom drugim na znanje da, de se iz družbinskih bukev izbriše. De pa, kar je za sprejetev v to družbo in za ponovitev obljube vediti potrebno, nikomur ne bo neznano ostalo, se bo v nedeljo pred svečnico vselej to oznanovalo, o priložnosti pa tudi od prida te družbe in trezniga življenja, in od hudih in nesrečnih nasledkov pijančevanja sploh in zlasti žganjepije v pridgi govorilo.

5. Obljuba pa se tako le stori: Od mašnika se v cerkvi očitno bero in razložé postave te družbe in dolžnosti udov. Potem tisti, kteri njeni udje biti ali ostati hočejo, k altarju pristopijo, in za mašnikom sledeče besede govore:

„V imenu Boga Očeta in Sina in svetiga Duha. Jez se zaobljubim prostovoljno in dobro premišljeno Bogu vsigamogočnimu, presveti Devici Marii, svojimu svetimu angelu varhu, vsim svetnikom in svetnicam Božjim, in krog stoječim pričam, s pomočjo gnade božje žganja in vsake žgane pijače celo leto čisto zderžati se, druge pijače pa le zmerno in trezno zavživati, in k enaki zderžnosti in treznosti tudi druge po svoji moči napeljevati. Zatorej prosim presveto Devico Marijo, svojiga svetiga angela varha, vse svetnike in svetnice Božje, in vse pričujoče: prositi Boga za-me, de to svojo prostovoljno in dobro premišljeno zaobljubo treznosti zvesto in terdno ohranim, in je nikoli ne prelomim — kar mi Bog dopolniti pomagaj! Amen.“

6. Udje naj si posebno tudi prizadevajo, nedelje in praznike po volji Božji in zapovedi katoške Cerkve prav posvečevati, ter nepotrebniiga obiskovanja kerčem ali oštarij, plesiš, pijancov, in sploh zapeljivih tovaršij in slabih priložnost varovati se, ktere bi jih Bogu in storjeni obljubi nezveste storile.

7. Udje se opomnijo, vsaj vsako nedeljo in vsak praznik terpljenje Jezusa Kristusa sploh, posebno pa tisto hudo žejo premisliti, ktero je v zadostovanje za človečjo nezmernost na križu prestal, ter s tem spominam svoje zderževanje in zatajevanje njemu darovati. Zraven tega naj ob omenjenih dneh molijo po tri „Česena-si-Marija“, se s tem presveti Devici Marii za njeno priprošnjo priporočujejo, in jo za-se in za vse ude prosijo, de v spolnovanju storjene obljube in svojih dolžnost zvesti in stanovitni ostanejo. — Kteri brati znajo, naj pa v ta namen naslednjo molitev molijo:

„O Marija, prečista Mati nasiga Odrješnika Jezusa Kristusa! kteri je, na križu visioč, tebe svojimu preljubimu učencu, in po njem nam vsim drugim v Mater izročil: ozri se na-me, ubožiga grešnika, in sprosi mi gnado praviga bogaboječiga in čistiga življenja, in posebno gnado popolniši zmernosti in zderžnosti, ktero sim pred tabo in vsimi svetniki vpričo Cerkve obljubil. O Marija, Mati milosti in pribežališe grešnikov! ktera nobeniga ne zaveržeš, ki se s pravim zaupanjem in resnično voljo poboljšanja k tebi zateče: v tvojo nar mogočniši prošnjo in tvoje materno varstvo se jez izročim. Ti, ktera si grenko žejo svojiga Sina, ki jo je v zadostenje za našo nezmernost na križu terpel, sama z njim občutila! podpiraj s svojo pomočjo mojo slabo voljo, de vso žejo hudobnih in

nezmernih slast in tudi netreznih pijač s posebno zvestobo v sebi ukrotim, in se tudi vsih zapeljivih priložnost va-nje stanovitno ogibam. Pomagaj mi, usmiljena Mati! v spolnovanju te moje obljube in v vsih drugih mojih dušnih in telesnih potrebah, in sprosi mi pri sedežu milosti Božje nar večji gnado popolniga odpusjenja vsih mojih grehov, de po izhodu iz te doline solz vreden postanem, zadobiti krono večniga življenja v nebesih — po neskončnim zasluženju tvojiga ljubiga Sina in Gospoda našiga Jezusa Kristusa Amen“.

8. Vsak ud o priložnosti, kadar k tej družbi pristopi in se va-njo zapiše, družbinski listek prejme, na katerim je ime družnika, dan, mesec in leto pristopnje v družbo zaznamnjano, storjena obljuba in ta molitev k Marii pripisana, in kar je pri tem še vediti in storiti, v kratkim naznanjeno.

9. Ta družba, ki se je posebno pod varstvo in obrambo prečiste Device Marije podala, obhaja svoj god 2. svečana ali v svečnico; zato (če ne bo praznik svetiga Blaža v nedeljo, ali če ne bo praznik matere Božje v cerkveni pratiki na tisti dan prenešen) se bo vsako leto v ta praznik matere Božje ena sv. maša za vse žive ude, drugi dan (v praznik sv. Blaža) pa s slovesno obletnico za vse mertve ude darovala, kateri svoji storjeni obljubi in tej družbi treznosti do konca zvesti ostanejo. D. sl.

Bodi usmiljen in boš usmiljenje najdel!

Sveti Kolumban je na razvalinah razpadeniga Anegreskiga gradu samostan sozidal. Soseska njegoviga samostana je bila silno divja in kamnitna. Raslo je ondi le malo divjih, pa vunder zdravih zelišč. Velikrat se je permerilo, de so Kolumban in bratje silno lakoto terpeli. Bog pa je prečudno za-nje skerbel. Nekomu zmed njih, ko je bil hudo bolan, niso mogli družiga dati, ko kože mladih dreves in nekaj malo divjih zelišč.

Kakor vselej se tudi zdaj k Bogu obernejo. In zares, on ne zaverže njih prošinj. Ni pretekla še ura, kar pride kmet pred vrata, ki je kruha, moke in družiga živeža pripeljal. Rekel je: že tri dni mi misel, de minih v veliki sili živé, miru ni dala, in nisim se mogel zderžati teh okrepčal miniham pripeljati. Minih se mu lepo zahvalijo, in on jih poprosi, da naj molijo za njegovo bolno ženo. Precej se poda sveti Kolumban z brati v cerkvico, in z veliko gorečnostjo Boga še te dobrote prosi. Tudi zdaj je bil uslišan, ker, ko kmet domu pride, najde ženo čisto zdravo in veselo, in oba sta na kolena padla in Boga zahvalila. J. M.—r.

Ogled po Slovenskim.

Iz Gorice 11. prosenca. Teržan. Kar smo tukej pri nas že dolgo želeli, po čemur smo že več let sem zdihovali, se bode, ako Bog da, vendar letos zgodilo; dobimo namreč prihodnjo jesen duhovno vaje ali eksercicije za nas duhovnike. To sim prav za gotovo zvedil večeraj iz ust gospoda, ki se je z našim višjim pastirjem od tega pogovarjal. Naš prevzvišeni knez in veliki škof mislijo sadaj le še na to, koga bi poklicali, de bi te vaje vodil, kar za naše kraje ni ravno lahka reč, ker mora vse po latinsko biti zavoljo različnosti jezikov, ki jih tukej govorimo: zakaj Lahi ne umejo nemškiga, in kar je duhovnikov v slovenskih krajih Goriške škofije, ne umejo vsi talianskiga. Tode temu bi

se dalo s tem pomagati, de bi se vaje imele posebej za laške, in posebej za slovenske duhovnike, ali eno leto za te, drugo leto pa za une. Naj bo pa že kakor koli, zadosti je, da jih le dobimo, de ne bomo samo mi brez njih ostali, potem ko so jih že pri Vas v Ljubljani, potem v Teržaški in Videmski škofiji imeli. Bog hotel le, de bi ta naša lepa nada nas zopet ne goljfala, kakor v letu 1848, kjer je bilo že vso pogovorjeno s častitimi očeti Jezuiti v Inšpruku, ki so imeli tisto jesen k nam priti, ali Bogu se usmili! nesrečna prekucija tistiga osodolniga leta nam je bila vse pokazala.

Dopustite mi, da Vam o tej priložnosti tudi od g. Janežičeviga zgodovinskiga katekizma nekej pristavim. Te dni sim namreč od nekiga duhovnika željo slišal, kako bi zamogel ta katekizem še popolnisi in pripravnisi biti, in jaz sim se sam sebi čudil, kako do ni meni do sadaj še nič takiga v misel prišlo. — Koliko cene de je ta katekizem, spoznamo že iz tega, de je nemški izvir že šestkrat natisnjen; ne mislim ga torej tu vnovič hvaliti, ker se, menim, že samo delo vsakimu pobožnimu Slovencu, posebno pak častitim duhovnikom priporočuje, ter si pač zasluži, da ga še clonemški cerkveni listi (kakor n. pr. ne zdavno cerkveni list „Wahrheits-freund“, ki v Gradcu izhaja) visoko hvalijo. Vender pa bi bilo še želeli, de bi ta katekizem ne imel samo zgodb, ampak tudi nauke pristavljene, s čimur bi bilo dušnim pastirjem posebno vstreženo, ker bi jim potem ne bilo treba zraven te knjige še vedno družiga navadniga katekizma pri roki imeti; še bolj pa bi s tem bilo vstreženo neduhovnim bravecem, ker bi tako ves keršanski nauk s prijetnim zgodovinskim razlaganjem vred v eni knjigi vkupej imeli. Res de bi knjiga po tem še bolj narasla, in bi tadaj tudi nekej dražji bila; ali vsak bi, mislim, rad še nekaj krajcarjev pridjal, de bi le vse to skupej imeti mogel. Ako se bo to delo kedaj vdrugeč tiskalo, bi mi g. izdajatelju ta svet dali, de bi na te naše besede ozir imeti blagovolil.

Ako Vam bo prav, Vam bodem še druge kratí kej pisal, kadar kej utegnem *). Za sadaj se Vam priporočim itd.

Iz Štajarskiga 9. prosenca je pri sv. Lorencu v Slovenjih Goricah mladi duhoven g. Franc Šrol obhajal novo mašo. Veseli so bili vsi farmani tega — šestiga služabnika Gospodoviga iz te fare. Gospod kaplan A. Strajnsak **) so slovesnosti primerno pesem zložili, v kateri med drugim starše lepo pozdravijo, rekoč:

Oče, mati še živita,
Kar se redko le godí,
Naj de žegen dans dobita
Za prihodnje stare dni.

Razgled po keršanskim svetu.

Francosko. 3. t. m. so bile svetinje sv. Genevefe iz stolne cerkve v cerkev te svetnice prenesene. Več visokih uradnikov je v slovesni obleki s procesijo šlo, med njimi tudi dva ministra. Skrinjo s svetinjami so nesli diakoni v zlatih dalmatikah.

* Vredništvo katol. dnevnika „Die Volkshalle“ je po novim letu Florencourt prevzel.

Milli darovi.

Dve gospodičini za g. misjonarja Dovjaka 15 gld.
G. Karl žl. Hartenberg 1 „
Dobrotin duhoven en cekin.

*) Prosimo prikladno, blagoverčni Gospod! vstregli bote nam in gotovo tudi vsim častitim bravecem. Vred.

**) Tesni prostor nam ne prepusti cele pesmi natisniti. Ne zamerite! Vred.